

**R. P. Ferdinandi De Castro Palao, Legionensis Soc. Iesv,
Sacrae Theologiae Professoris, Et sanctae Inquisitionis
Qualificatoris & Consultoris; Operis Moralis, De Virtutibus,
Et Vitiis Contrariis, In ...**

De Virtute Religionis, Et Ei Annexis; Continens quatuor Tractatus
Theologiae Moralis praecipuos. Primus, in ordine decimusquartus, de
Iuramento, & Adiuratione. Secundus, de Voto. Tertius, & charior Authori,
de statu Religioso. Quartus, de vitiis oppositis Religioni

**Castro Palao, Fernando de
Lugduni, 1669**

An Sacramenti venditio excusari possit à simonia. Punct. 7.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76572](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76572)

3. Neque obstat ratio adducta pro sententia Navarr. nam licet promissio illa facta pretio sit estimabilis; non tamen offertur in pretium beneficii recepti, sed est conditio, & natura, qua pretium offertur: conferens enim beneficium non confert pro promissione, sed pro re promissa. Alias esset simonia realis quotiescunque beneficium daretur existente aliqua promissione de pecunia pro illo solvendo, siue pecunia solvatur, siue non: quia illa promissio aliquid reale pretio estimabile est, in cuius virtute datur beneficium. Et hæc ratio probat etiam promissio illa confirmaretur instrumentum aliquo, & traderetur collatori: semper enim verum est dicere, non offerri ut pretium beneficii, sed ut conditionem ad pretium offerendum. Deinde quia ut bene notat Valen. *disp. 6. q. 16. p. 5. §. mibi vero*; tale instrumentum nihil valet collatori: nam in foro exteriori nihil poterit recipere ex vi talis instrumenti, cum sit simoniacus, & multo minus in foro conscientie. Cuius ergo utilitatis esse poterit: quidve censetur recipere ratione illius instrumenti.

Ex his relinquuntur explicata essentia simonia: siquidem explicata sunt quæ voluntas, quod pretium, quæ commutatio ad ipsam constituendam requisita sint. Restat explicandum quod spirituale, & sacrum debet esse obiectum, seu materia ipsius simonia: de quo in sequentibus.

PUNCTUM VII.

An sacramenti venditio excusari possit à Simonia?

SUMMARIVM.

1. Simonia est iuris divini & naturalis, pro sacramento pretium dare, & recipere.
2. Quid de sacramento matrimonij?
3. In extrema necessitate non potest pretium pro supradicta receptione sacramentorum offerri, bene tamen potest offerri pecunia in ministerij susceptionem.
4. Extenditur doctrina ad casus utilitatis, potius quam necessitatis, si voluntas dantis pecuniam declaratur.

1. Materie spirituales sunt in multiplici differentia. Alia sunt Sacramenta, alia Sacramentalia. Alia sunt de foro externo, & judicialia, alia de foro conscientie. De omnibus istis, & aliis sigillarim est dicendum. Sed primo dicendum de Sacramentis, quæ inter res spirituales primum locum obtinent.

Certum, & indubitatum est, simoniam esse venditionem potestatis communicandi Spiritum sanctum visibiliter: item venditionem gratiæ sanctificantis, charactæris sacerdotalis, & similia. Unde si feruum Christianum aut sacerdotem pius vendentes: quia Christianus, aut Sacerdos esset absque dubio etis simoniacus: quia vitaliter vendit baptismum, & sacerdotium: ita expressè Paludan. *q. dist. 25. quest. 5. num. 15. Vgolin. de Simonia, tab. 1. cap. 35. Suarez lib. 4. cap. 9. à num. 7.* Idem est dicendum de omnibus Sacramentis simoniam esse pro illis pretium exigi: ut habetur generaliter, in *cap. cum Ecclesia, de Simonia, & specialiter de Sacramento Ordinis, Confirmationis, Baptismi, & Eucharistiæ sunt plurimi: Can. 1. q. 1. præcipue 1. 2. & 4. & c. baptizandus. c. nullus Episcopus. & seq. de sacrament. Penitentia, in c. nemo Presbyter, de Simonia: & de extrema unctione, c. vlt. 1. quest. 3. Ratio est clara: quia Sacramenta sunt divina, & Christo Domino non instituta ad gratiam dandam: nequeunt ergo pretio temporali coarctari, & in illius commutationem devenire.*

2. De Sacramento matrimonij potest esse dubium, cum videamus varias pactiones, & contractus fieri, nolleque contractantes inter se coniungi nisi magna pecunie summa subrogata in dotem; imo non solum expostulatur pecunia in dotem, sed etiam solet aliquis contractantem nobilior expostulare ab alio ignobiliori aliquam donationem; iuxta *c. de illis, de cond. appor. ff. de verb. obligat. n. 1.* Ergo iam pro matrimonio contrahendo, atque adeo pro Sacramento expostulatur pecunia.

Facilis est ad hæc responso: non enim datur pecunia pro matrimonio, quatenus est Sacramentum, sed datur pecunia pro illo quatenus est humanus contractus, ut sic ad æqualitatem reducatur: cum enim in matrimonio nobilis vir, ignobilis se tradit, ratione illius excessus petit pecuniam, ut sic aliquo modo æquales sint contractantes: quæ pecunia illa data est pro qualitate faciendæ, non pro Sacramento: & ita tradit D. Th. *q. 100. art. 2. ad 6. Panomit. in c. cum in Ecclesia, de Simonia n. 3. cum Bart. in l. si ita stipulatus, S. & in l. si divorcio, ff. de verb. obligat. n. 1. Suarez lib. 4. c. 10. n. 11. & c. 11. n. 5. & 6.*

3. Specialis est difficultas, an supradicta doctrina ita vera sit ut etiam in casu urgentis, vel extreme necessitatis non possit pretium offerri pro Sacramenti administratione?

Et omittis variis dicendi modis nullam probabilitatem habentibus dicendum existimo pro ipso Sacramento etiam in extrema necessitate pretium offerri nullo modo posse. Est enim intrinsecè malum, donum Dei pecunia possidere. Ex qua ratione fit non posse pecuniam offerri alicui in illis neganti administrationem Sacramenti, ut ab illa iniustitia desistat. Quia non alia via desistat ab iniustitia, quam concessione Sacramenti: Cum igitur pro concessione Sacramenti offerri pecunia non possit, neque etiam pro cessatione ab illa iniustitia: ita omnes doctores aduersus Sotum *lib. 9. de iustit. q. 6. art. 1. affirmantem* posse emi Sacramentum baptismi pro parvulo in extrema necessitate.

Verum etiam hoc ita fit: potest tamen pecunia offerri neganti iniuste Sacramentum, non pro ipsa datione Sacramenti, & in eius commutationem, sed in sustentationem personæ, & eius voluntatem sustentandam, & benevolentiam captandam, vel eius avaritiam satandam. Ratio est: quia tunc non emittitur Sacramentum, cum non deure pro illo quasi in illius commutationem, sed deure ad movendam voluntatem negantis Sacramentum. Adde, si tibi licet obligatum administrare Sacramenta, mouere, & incitare mihi, & terroribus, affirmando te denunciaturum esse superiori, cur non licebit blanditijs, & pecunia illum mouere? & ita vniuersaliter tradunt doctores. Tolet. *lib. 5. c. 98. num. 8. Suarez lib. 8. c. 12. n. 19. cum Adrian. & Albertino, & addit eodem modo locutum esse dare pecuniam tyranno captiuum haberi Eucharistiam, ut desistat ab illa tam horrenda iniuria: & consentit Valen. *diffut. 16. quest. 16. p. 4. à vers. questio hæc, pag. 1654. Lessius lib. 2. c. 35. dub. 7. num. 39. Valquez de scandalo quest. 43. art. 8. dub. vltim. num. 59. Basili. de Leon. lib. 5. de matr. monio. c. 13. §. 6. num. 35. & alij ab eisdem relati.**

4. An verò extendatur hæc doctrina ad alios casus utilitatis, potius quam necessitatis. Communiter negatur à doctores; quia dans pecuniam petenti illam pro administratione Sacramenti, censetur simoniacus, & illius cooperator peccati, à quo scandalo excusari non potest nisi ex urgentissima causa. Faveor tamen, si tuam intentionem manifestares, diceresque te non dare pecuniam in commutationem Sacramenti, sed ad redimendam vexationis causam, hoc est ad faciendum alterum deponere malam voluntatem, vel ad eius benevolentiam captandam, non esse impossibile licere in qualibet necessitate gratui pecuniam sic petenti tribuere: quia talis datio simpliciter est bona, & ob finem bonum, nulloque modo est prohibita in se, & ex alia parte non concurrit ad peccatum alterius. Exemplo Sacerdotis existentis in peccato, & male administrantis, quem non tenetur pæpochianus vitare in confessione neque in communione, neque in alijs Sacramentis. Et ita in hac sententiam inclinat Suarez *lib. 4. cap. 19. num. 7. cum Glossa in cap. dilectus, in cap. ad aures de Simonia, & in cap. questum 1. q. 3. Antonio in cap. dilectus de simonia. Redoan 3. p. de simonia, cap. 1. num. 6. Valen. *diff. 6. q. 16. par. 3. vers. secunda conclusio, & seq. Valq. supra num. 61. Et à fortiori hanc conclusionem, & doctrinam debent illi doctores concedere, qui affirmant licitum esse in beneficijs redimere vexationem, nec proinde esse simoniam, quos infra citabimus, ubi de materia beneficiorum differemus.**

PUNCTUM VIII.

Qua ratione sacramentalium venditio simoniam constituat?

SUMMARIVM.

1. Distinguntur duplicia sacramentalia transuentia, & permanentia. Pro transuentibus simonia est pretium dare, vel recipere.
2. Pro permanentibus simonia non est, modo carius non vendatur ob spirituale annexum.
3. Qualiter hæc laicis, vel clericis vendenda sint, an de fructu consecratione, vel illa retenta?
4. Qualiter pro sepultura pretium recipi possit.

1. Post Sacramenta explicanda sunt Sacramentalia, quæ dupliciter possumus distinguere in præsentia. Alia sunt transuentia, alia permanentia. Transuentia voco, quæ solum consistunt in actione, neque habent effectum permanentem, ut sunt benedictio nuptiarum, exorcismus, Catechismus in baptismo. Permanentia sunt, quæ effectum habent permanentem, ut sunt consecratio calicis, vel Ecclesiæ. De primis non est dubium quin sit simonia pretium pro illis recipere, & offerre: quia sunt ministeria facta, & actus ordinis clericalis.

2. De secundis est aliquæ dubitatio, an pro illis pretium offerri, & recipi possit? Ratio à difficultatis est: quia vidimus calicem consecratum emi, & vendi. Idem de sepultura, de capella, de Ecclesia. E contra est *cap. si quis obierit 1. q. 3. vbi*